

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 71/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených [REDACTED], [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 484/2014 z 21. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2015 doručená spoločná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), v ktorej namietajú porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 484/2014 z 21. januára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že *„proti právoplatnému Rozsudku Krajského súdu Žilina podali Sťažovatelia dňa 06. 05. 2015 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Podnet na podanie mimoriadneho dovolania. O podnete rozhodla Krajská prokuratúra v Žiline tak, že Podnet odložila ako nedôvodný. Rozhodnutie o odložení podnetu bolo sťažovateľom doručené dňa 22. 10. 2015. Od momentu, kedy sa sťažovatelia dozvedeli o odložení Podnetu začala plynúť lehota na podanie Sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o organizácii ÚS SR.“*. K sťažnosti zároveň pripojili ako prílohu list Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 99/15/5500-9 z 27. júla 2015, ktorým krajská prokuratúra odložila ich podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Sťažovatelia v súvislosti so včasnosťou ich sťažnosti poukazyvali na rozhodnutie ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 481/2011 z 10. novembra 2011 a tvrdili, že ústavný súd považuje lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) za zachovanú aj vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu v prípade, že bol podaný mimoriadny opravný prostriedok, konkrétne podnet na podanie mimoriadneho dovolania za predpokladu, že mimoriadny opravný prostriedok bol odmietnutý alebo odložený.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi súdneho konania v postavení navrhovateľov v konaní vedenom pred Okresným súdom Martin (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 87/2008 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V uvedenej právnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 12. júla 2012, ktorým súd návrh navrhovateľov zamietol.

Na základe odvolania podaného sťažovateľmi krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok prvostupňového súdu. Sťažovatelia z dôvodov uvedených v sťažnosti považujú napadnutý rozsudok krajského súdu za porušujúci ich označené práva, preto v závere svojej sťažnosti navrhli ústavnému súdu, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], narodený: [REDAKOVANÉ], trvalo bytom: [REDAKOVANÉ], občan SR, [REDAKOVANÉ], narodený: [REDAKOVANÉ], trvalo bytom: [REDAKOVANÉ], občan SR a [REDAKOVANÉ], narodený [REDAKOVANÉ], trvalo bytom: [REDAKOVANÉ], občan SR, na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok, resp. právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 20 Ústavy SR a na ochranu majetku zaručené čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo bolo Rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 21. 01. 2015, č. k. Co/484/2014 - 469 porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 21. 01. 2015, č. k. Co/484/2014 - 469 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Martin, Krajský súd Žilina, Krajská prokuratúra Žilina a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľom trovy konania.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pripomína, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažnosť smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Ústavný súd z kópie listu krajskej prokuratúry č. k. Kc 99/15/5500-9 z 27. júla 2015 okrem iného zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. apríla 2015. Sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súde doručená 28. decembra 2015. Na prvý pohľad je teda zrejmé, že sťažnosť bola doručená ústavnému súde v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene. Z tohto dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, už len poznamenáva, že prípadné počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia v sťažnosti uvedeného odloženia podnetu k podaniu mimoriadneho dovolania krajskou prokuratúrou nemá žiadnu právnu relevanciu, pretože toto rozhodnutie sťažovateľa svojou sťažnosťou ani nenapádajú.

Pokiaľ sťažovatelia poukazovali na rozhodnutie ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 481/2011 z 10. novembra 2011 a tvrdili, že lehota je zachovaná vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu aj vtedy, ak bol podaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol odmietnutý, ústavný súd k uvedenému dodáva a konštatuje, že ústavný súd naopak konštantne judikuje, že lehota v takýchto prípadoch nemôže byť zachovaná (napr. I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07, III. ÚS 342/2010). Vo veci sp. zn. IV. ÚS 481/2011 išlo o situáciu, keď sťažovateľ neúspešne podal dovolanie.

Ústavný súd v týchto prípadoch vychádza z podstatného právneho rozdielu medzi dovolaním podaným účastníkom konania a mimoriadnym dovolaním, ktoré môže podať generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť a je na jeho voľnej úvahe rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

Mimoriadne dovolanie tak nemožno považovať za účinne poskytnutý prostriedok nápravy práv zaručených sťažovateľom čl. 127 ods. 1 ústavy (na rozdiel od dovolania), preto zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie predmetnej sťažnosti z dôvodu realizácie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania neprichádza do úvahy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016